

Arrest

nr. 148 514 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. ACHTERHOF, die loco advocaat A. FAYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2014 stelde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Asse een ontvangstbewijs op van een verklaring van wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse partner, S.B.

Op 31 juli 2014 werd de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en S.B. officieel in het bevolkingsregister geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Asse.

De verzoekende partij diende op 28 augustus 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van haar wettelijk geregistreerde partner, S.B. (bijlage 19ter).

Op 26 februari 2015 werd deze verblijfsaanvraag door de verwerende partij geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.08.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door art. 40bis, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De wettelijke samenwoning van betrokkenen dateert van 21.05.2014. De officiële samenwoning op hetzelfde adres van 07.08.2014. Derhalve kan niet gesteld worden dat betrokkenen al 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen sinds twee jaar een relatie te hebben met de Nederlandse partner werden wellicht volgende bewijzen voorgelegd : 1 gedateerde foto op datum van 02.04.2012 en een autocarbiljet voor de terugreis van betrokkene en zijn Nederlandse partner van Tarita naar Brussel op datum van 11.04.2012. De voorgelegde bewijzen tonen aan dat betrokkenen elkaar kennen sedert april 2012. Echter, één enkele foto en autocarbiljetten van 1 reis kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen. Dergelijke sumiere bewijzen betreffen een momentopname, ze bewijzen niet dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag, intensief contact met elkaar gedurende minstens 2 jaar onderhielden en dat ze elkaar minstens bij drie gelegenheden ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen betreffen zoals voorgeschreven door art. 42bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Nergens is er sprake van een gemeenschappelijk kind.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen is de voorwaarde een duurzame en stabiele relatie te hebben niet voldoende aangetoond. Daarom wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen

moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Ze stelt dat ze alle nodige stukken heeft overgemaakt aan de burgerlijke stand van de gemeente Asse en dat er geen enkele vraag werd gericht tot bijkomende uitleg of stukken. Zij is van oordeel dat dit getuigt van onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij. Voorts verwijst zij naar de richtlijnen van de Europese Commissie waarin wordt aangestipt dat voor het bewijs van de duurzaamheid van de relatie, alle relevante bewijzen in aanmerkingen moeten worden genomen bv. gemeenschappelijke rekeningen, correspondentie, ... Zij stelt een 9-tal getuigenverklaringen bij te brengen welke bevestigen dat er sprake is van een duurzame relatie. Verder brengt ze ook het bewijs bij van IVF behandelingen nu zij en haar partner een kind wensen, doch waarbij dient vastgesteld te worden dat dit niet lukt op de natuurlijke manier.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij moet aantonen een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Deze laatste bepaling luidt als volgt:

"(...)

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
 - b) met elkaar komen samenleven;
 - c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
 - d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
 - e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
 - f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.
- (...)"

In zoverre de verzoekende partij stelt dat er een foute feitenvinding is gebeurd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij haar aanvraag de volgende stukken ten bewijze van een duurzame en stabiele relatie heeft neergelegd: een arbeidsovereenkomst van de partner, loonfiches, 1 foto en autocarbiljet ten bewijze van de duurzame en stabiele relatie, een geregistreerde huurovereenkomst en een getuigschrift van de sociale kas.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de bewijsstukken die de verzoekende partij heeft overgemaakt ter staving van haar duurzame en stabiele relatie. Tevens wordt in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet waarom deze stukken niet aantonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie. De verzoekende partij weerlegt geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door haar geen bijkomende stukken te vragen, kan zij niet gevolgd worden. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend met het oog op het verkrijgen van een verblijf, hetgeen een gunstmaatregel is. Zij diende alle relevante stukken over te maken aan de verwerende partij. In casu kan zij niet voorhouden dat zij niet wist welke bewijzen zij diende aan te brengen nu op de bijlage 19ter heel duidelijk staat aangegeven: *"hij of zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 28.11.2014 de volgende documenten over te leggen: geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijzen van voldoende inkomsten van EU-onderdaan (contract + loonfiches), het bewijs leveren van minstens 2 jaar relatie en bewijs dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling met elkaar contact onderhouden en mekaar minstens drie maal ontmoet hebben en dat die ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen."* De verzoekende partij heeft dus de kans gehad haar aanvraag op een nuttige wijze te staven en haar standpunt uiteen te zetten. Zij kan haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de gemeente die enkel de taak heeft de gevraagde documenten in ontvangst te nemen. De gemeente maakt zelf geen inhoudelijke beoordeling van de stukken.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de richtlijnen van de Europese Commissie kan de Raad enkel maar vaststellen dat de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met alle relevante bewijzen zoals die voorlagen. De stukken die de verzoekende partij thans voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt, lagen niet voor op het ogenblik van de beoordeling en kunnen aldus niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Immers dient de Raad zich te plaatsen op het moment van de beslissing voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing en aldus kan de Raad enkel rekening houden met de stukken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing. Het staat de verzoekende partij echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen zo zij meent dat deze stukken samengenomen met de reeds voorgelegde stukken kunnen bewijzen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU